

În același recital, violonista Carmen Daniela Căzacu — liceană în ultimii ani de studiu, a făcut demonstrația unei frumoase adaptabilități stilistice, parcurgând pagini de Bach, Paganini, Carl Nielsen și Franck; mai mult decât atât, consistența sonoră bine întreținută, inclusiv în registrul acut, este însoțită de o exprimare firească și elocventă, ce se împletește în spațiile unei construcții muzicale scrupulos asimilate.

Să consemnăm, în continuare, cu real interes, treptata definire a unei interesante individualități percusionistice: Mircea Badian, studiind în treapta a II-a a liceului bucureștean de artă. La Brașov, în compania filarmonicii din localitate conduse de Ilarion Ionescu-Galați, apoi sub bagheta lui Petru Andriesei la Ateneul Român și, de această dată, în Sala Studio, realizarea *Concertului în do major de Haydn* (transcripție pentru xilofon și marimbafon al celui de oboi) a strălucit prin siguranță și dezvoltarea evoluției; stăpânirea fermă a datelor stilistice, în acest caz, este completată de susținerea expresivă a frazării în „*Asturias*” de I. Albeniz, de o remarcabilă virtuozitate în „*Scherzo*” de D. Bughici, de un autentic swing jazzistic, antrenant, de bun gust, realizat într-o inspirată *Improvizație* în compania colegului său, pianistul Paul Cristian Staiacu.

Cristian Niculescu nu mai este, de mult timp, un nume nou în sălile noastre de concert; în etape diferite, la Râmnicu Vilcea, Cluj-Napoca, Ploiești și, acum, în Sala Muzeului de Artă din București, prezența sa definește un temperament artistic pregnant ce parcurge stadii superioare de maturizare profesională pianistică. Absolvind Liceul de Artă și, apoi, admis — în condițiile celei mai stricte competiții de acest fel — la Conservatorul bucureștean, printre altele, cu *Studiile Simfonice* de Schumann, interpretul marchează o semnificativă premieră calitativă: creșterea exigențelor admiterii în conservator pînă spre nivelul cerut absolvenților. În adevăr, de la Bach și Beethoven pînă la Schumann și Nicolae Brînduș, structura programului de recital, împlinirea acestuia, denotă deținerea unei tehnici pianistice ample în deplinul înțeles al cuvîntului; tensiunea expresiei pornește, la Niculescu, de la nivelul gîndului artistic coordonator, scrupulos urmărit și diferențiat împlinit în planul stilistic, în cel timbral sau al construcției ample a formei. Să menționăm aici, cu titlu de special interes, aportul esențial al unor muzicieni pedagogi de mare dăruire ce orientează îndeaproape evoluția acestor tineri și foarte tineri interpreți: Ludmila Popisteanu, Cristina Georgescu, Elisabeta Tomescu, Valeriu Rogacev și Nicolae Balea

Dumitru AVAKIAN

CLUJ—NAPOCA

„Nunta lui Figaro” de Mozart

După *Căsătoria secretă* de Cimarosa, *Don Pasquale* de Donizetti, *D-ale Carnavalului* de Harry Béla și *Amorul doctor* de Pascal Bentoiu, clasa de operă a Conservatorului clujean — condusă de conf. univ. Alexandru Fărcaș — ne-a prilejuit în acest an bucu-

ria reintîlnirii cu o pagină clasică: *Nunta lui Figaro* de Mozart.

Montat în trei distribuții, spectacolul a oferit astfel tuturor studenților posibilitatea afirmării lor scenice.

Premiera a avut loc în Sala mare a Casei de cultură a studenților, alegerea acestui lăcaș avînd o dublă semnificație: pentru interpreți — acomodarea cu o sală mai puțin cunoscută, detașarea de sediul Conservatorului — iar pentru public — o interesantă și salutară modalitate de retragere a interesului masei mari a studenților (a tinerilor în general), față de muzica de operă.

Protagonistii acelei seri au fost studenții anului V, apoi cei din anii I—IV, cărora li s-a adăugat orchestra Conservatorului, sub bagheta lect. univ. Imre Moks.

Dintre interpreții rolurilor principale, Ildiko Fejes și Károly Bancsov (anul V) s-au remarcat prin verva și naturalitatea prezenței scenice, iar Eleonora Fărcaș (anul V) s-a impus prin calitățile sale vocale, din păcate dublate de un joc prea puțin convingător. Lucia Kriska (anul V) în rolul Marcellinei a realizat o fericită îmbinare între vocea sa cu o mare întindere, volum și susținere și simțul înnăscut al scenei ce îi garantează succesul și în viitor.

O prezență de excepție a constituit-o tenorul Eduard Svatchevici, în rolul Don Basilio. Deși a terminat abia primul an de canto la clasa profesoarei Maria Goia, E. Sveatchevici a dat dovadă de o adîncă maturitate în înțelegerea și redarea textului muzical, avînd drept mijloace artistice o frumoasă voce de tenor liric, mobilitate a expresiei și a jocului actoresc.

Nici rolurile secundare nu au fost mai prejos: Vasile Culpșe (anul IV) a reușit să creioneze un Don Curzio inedit și plin de umor, inventîndu-i o gingăveală accentuată în vorbire și atribuindu-i un machiaj hilar. Nu mai puțin comică a fost prezența lui Angelii Oală (anul III) în rolul Antonio. De altfel, într-un spectacol ulterior el a făcut dovadă multiplelor sale calități vocale și interpretative (o voce de bariton caldă și pătrunzătoare și o dicție perfectă), interpretînd de astă dată rolul Don Bartolo.

Prezența corului în actele II și III a constituit însă un minus față de nivelul spectacolului. Alcătuit din cîțiva studenți ai facultății Compoziție muzicală,

Muzicologie, el s-a dovedit insuficient numeric și neomogen în ce privește calitatea vocală, umbrind ușor reușita premierei.

Au mai urmat apoi două spectacole, de fiecare dată cu o altă distribuție.

În rolul Figaro, baritonul Petru Fiercz-Dorman (anul III) s-a impus prin ușurința și omogenitatea vocală, iar Mihály Kálmándi (anul IV) a realizat un rol foarte bine creionat în Conte Almaviva. O voce de mare întindere (cochetând înspre acut cu timbrul de tenor), M. Kálmándi mai are de rezolvat doar unele probleme de claritate a dicției în recitative, avînd o ușoară tendință de a grăbi.

Cuplul feminin Contesa—Suzana, s-a ridicat la un înalt nivel artistic datorat sopranelor Eva Bărăian (anul IV) și Dana Pătru (anul V). Siguranța vocală și prestața scenică a Evei Bărăian ne dau certitudinea prezenței unei soprane de mare viitor, al cărei timbru dramatic cunoaște surprinzătoare inflexiuni lirice și chiar cu înclinații spre opera *buffa*. Dana Pătru nu mai are nevoie de nici o prezentare, numele său fiind deja cunoscut publicului clujean din rolurile Blonda (*Răpirea din Serai* de Mozart), Oscar (*Bal mascat* de Verdi) și Lucia (*Lucia de Lammermoor* de Donizetti) realizate cu mare succes pe scena Operei Române.

Se cuvine a rezerva cîteva rînduri și celor ce au organizat și îndrumat aceste spectacole.

Creierul (și inima) întregii acțiuni l-a constituit conf. univ. Alexandru Fărcaș care, cu migală și perseverență, repetiție de repetiție (și au fost nenumărate și epuizante), a clădit întregul edificiu, neadmițînd nici un compromis, cerînd fiecărui interpret maximumul ce îl poate da.

Scenografia și costumele, asigurate de Gh. Codrea, au creionat o atmosferă veridică, fără a fi prea încărcată, un rococo plăcut și reconfortant — în saloane — și o scenă aerisită, de largă respirație — în grădină.

Pregătirea muzicală, datorată lect. univ. Șt. Ronai (care a susținut și partea clavecinului) și lect. univ. Valentin Gora, a contribuit într-o foarte mare măsură la reușită.

Nu în ultimul rînd, coregrafia lui Adrian Mureșan (și-a dat concursul și un grup de elevi ai clasei a XI-a de la Liceul de coregrafie) precum și machiajul — conf. univ. Ion Budoiu au sporit farmecul și au accentuat comicul operei mozartiene.

Următoarele spectacole — la Opera Română din Cluj-Napoca, încheind ediția a XIV-a a Festivalului „Zilele muzicale țirgu-mureșene” și la Casa de Cultură din Odorhei — au fost realizate într-un crescendo continuu, ce a culminat cu cel din seara zilei de joi, 5 iulie a.e. la sala Studio a Conservatorului „George Dima”. Avîndu-l ca invitat pe baritonul Mircea Simpetrean, acest al șaptelea — și ultim — spectacol a marcat încheierea cu succes a practicii artistice de vară a studenților, constituind chezașia unor viitoare succese.

Cristina-Monica BOTA

Gina Tripa Tăbăcaru

S-a ridicat pentru ultima dată cortina pentru această îndrăgită interpretă vocală, în calitate de membră activă a colectivului ieșean. A fost momentul emoționant al despărțirii oficiale de parteneri și de publicul care s-a vădit și acum receptiv la farmecul nedezmîțit al Ginei Tripa Tăbăcaru, o artistă întru totul dăruită scenei, așa cum singură mărturișea în recentul interviu publicat în revista „Cronica”. În mod semnificativ s-a „retras” din teatru dînd încă odată viață Violetei, în amintirea debutului la Opera Română din Iași, cu *Traviata*, la 10 martie 1957. Și pe cînd solista evolua într-o continuă creștere a sugestiei emotive, pînă în actul al patrulea al dramei, alături de tenorul Filimon Siminic și de marele nostru bariton Nicolae Herlea (a cărui prezență interpretivă rămîne ca un gest de prețuire pentru sărbătorită), din memoria cronicii ne revelează a avea imagini ale începutului de acum un sfert de veac și mai bine, cînd se puneau bazele mult-așteptatului teatru de Operă la Iași. Soprana Gina Tripa s-a înscris printre fondatori apoi, de-a lungul anilor, printre cei devotați, a căror viață a fost intim legată de această scenă.

Gina Tripa Tăbăcaru a interpretat 20 de roluri mari de operă și 13 de operetă, dintre care: Norina (*Don Pasquale* de Donizetti), Lucia (*Lucia de Lammermoor* de Donizetti), Constanța, Suzana (*Răpirea din Serai*, respectiv *Nunta lui Figaro* de Mozart), *Manon* (Massenet), Adela și apoi Rosalinda (*Liliacul* de Johann Strauss), *Silvia* (Kálmán), Ana (*Ana Lugojana* de Filaret Barbu), Martha (*Lăsați-mă să cînt* de Gherase Dendrino). Cunoscîndu-și bine calitățile vocale, s-a menținut cu precădere în repertoriul lirico-lejer, pe care însă l-a reprezentat cu brío. A pus în slujba teatrului ieșean un remarcabil talent actoricesc, un ascuțit simț al contrastului expresiv, trăirea autentică a personajelor create. De aceea jocul ei a captivat, a stîrnit admirația publicului și a criticilor muzicali cu ocazia spectacolelor din țară și a turneelor din străinătate.

La reprezentația de adio, în pofida emoției copleșitoare pe care a resimțit-o, Gina Tripa Tăbăcaru s-a concentrat pentru a lăsa liberă manifestare muzicalității innăscute, glasului ei plăcut și bine cultivat. Finalul spectacolului a atras o caldă manifestare de simpatie, la care subscris și semnatara acestor rînduri.

Paula BĂLAN

PIATRA — NEAMȚ

„Vacanțele muzicale” au ajuns, iată, la a XIII-a ediție. Organizate de Conservatorul „George Enescu” din Iași și Comitetul de cultură și educație socialistă al județului Neamț, ele asigură substanțial orientarea practicii de vară a studenților în direcția adîn-